SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI. No. 16 JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JANUARY 26, 1994. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 26-ГО СІЧНЯ 1994. Ч. 16. РІК CI.

ТВОРЧІ СПІЛКИ СОЛІДАРИЗУЮТЬСЯ З ДЕМОКРАТАМИ

Київ (Р. Руденко). — Тут у середу, 19-го січня, Демократичне Об'єднання „Україна" оприлюднило заяву з приводу президентських виборів у Криму. На думку авторів заяви вибори президента Криму відбулися всупереч логіці, на порушення конституції України та на противагу позиції демократичних сил України і Криму.

„Ми представники більш як сорока партій і громадських організацій демократичного спрямування, обурені потуранням Президента України і Верховної Ради кримській партократії. Перший тур виборів показав, що в цій недостатній грі перемогу може здобути сила, якій чужа доля корінного населення півострова кримських татар, чужа доля українців. Ми ще раз закликаємо Президента Леоніда Кравчука, Верховну Раду і Уряд України не допустити дальшого порушення конституції нашої держави і зайняти одностайне становище щодо виборів президента Криму — припинити цю антизаконну, антидержавну акцію".

Співголова Демократичного Об'єднання „Україна" кілька днів тому зустрівся з керівниками творчих спілок. Спілку Фотохудожників України, представляв В. Дейниченко, Спілку Письменників України — Юрій Мушкетик, Спілку Художників України — Б. Тулін, Спілку Театральних Діячів України — Л. Кадирова, Спілку Композиторів України — М. Степаненко, Спілку Журналістів України — Є. Вербило.

Під час зустрічі з журналістами представники спілок розповіли, що 27-го січня в Луганському відбудуться збори журналістів України на підтримку кандидатів у депутати від Демократичного Об'єднання „Україна" під гаслом „Розум і культура". Творчі спілки пообіцяли надати демократичним силам практичну допомогу під час виборчої кампанії.

Д-р І. Соневицький мав ряд виступів в Галичині

Ню Йорк. — Під час двомісячного перебування в Україні композитор Ігор Соневицький, на запрошення ректорату Вищого Державного Музичного Інституту ім. М. Лисенка у Львові, перший раз після розвалу Совєтського Союзу прочитав цикл лекцій з історії української церковної музики, а в Дрогобицькому Державному Педагогічному Інституті ім. І. Франка — 12 лекцій, що їх студенти вислухали з великою увагою і цікавістю.

Крім того, композитор взяв участь в урочистій академії, присвяченій 130-річчю від дня народження Остапа Нижанківського, у церемонії перезахоронення праху Нестора Нижанківського з міста Лодзі (Польща) до Стрия і в науковій конференції, на якій д-р І. Соневицький прочитав доповідь на тему „Нестор Нижанківський про себе і в спогадах сучасників".

В п'ятницю, 26-го листопада, у великій залі Вищого Державного Інституту ім. М. Лисенка відбувся концерт з творів львівських композиторів, на якому, м. ін., солістка Оперної студії і дипломатка Міжнародного конкурсу ім. С. Крушельницької Галина Вільха виконала цикл пісень І. Соневицького „Зелене Євангеліє" на вірші Б. І. Антонича.

В неділю, 5-го грудня, в залі Львівської фільгармонії відбувся урочистий вечір з нагоди 90-річчя Миколи Колесси, на якому композитор І. Соневицький привітав ювілята від Центру Української Культури в ЗСА, а 12-го грудня в тій же залі відбувся вечір для відзначення 90 років існування Вищого Музичного Інституту ім. М. Лисенка у Львові, на якому І. Соневицький виголосив відповідне слово.

Кульмінацією серії концертів і урочистостей з приводу 90-річчя музичної консерваторії, що тривали від 10-го до 15-го грудня, була вистава-прем'єра опери Дениса Січинського „Роксоляна" на три дії з прологом в редакції та оркестрації М. Скорика і Б. Стельмаха (лібретто), яку з великим успіхом здійснила Оперна студія Вищого Державного Музичного Інституту ім. М. Лисенка у Львівському Театрі Опери та Балету ім. І. Франка.

І. Єрмаков служитиме Росії

Севастопіль (УНІАР). — У п'ятницю, 21-го січня пресовий центр Чорноморської фльоти оприлюднив інформацію, що командуючим Чорноморською фльотою адмірал Едуард Балтін підписав наказ про зарахування полковника І. Єрмакова до фльоти Росії і гарантував, що протягом двох місяців знайде для нього посаду згідно з його бажаннями і військово-обліковим фахом. Єрмаков української присяги ніколи не приймав.

Оскільки Президент Кравчук скерував І. Єрмакова в розпорядження Міністерства оборони України, то представники командування Військово-морських сил України розцінюють наказ Балтіна як втручання у внутрішні справи України з боку офіційних органів Російської федерації.

І. Єрмаков 21-го січня провів пресову конференцію і заявив, що не очікував цього указу Президента України вже після першого туру виборів президента Криму. Він також повідомив про свій намір спільно з підприємцем Сергієм Щуригою створити Слов'янську християнську партію.

Один з керівників Російського руху Криму Валерій Авертін заявив, що в другому турі виборів президента Криму підтримає кандидатуру Юрія Мєшкова. Сам Юрій Мєшков 20-го січня заявив журналістам, що „нестабільність у Криму потрібна стороні, яка програє", можливо, натякаючи на спікера кримського парляменту Миколу Багрова і пов'язуючи це зі смертю Ескандера Меметова. Проте Багров вважає, що ще не все втрачено і має намір боротися за посаду президента Криму.

В. Петренко здобув чемпіонат Европи

Копенгаген. Данія — Олімпійський чемпіон у фігурній їзді на лижвах Віктор Петренко здобув мистецтво Европи, кваліфікуючися тим самим до участи в зимових Олімпійських Ігрaх. Друге місце здобув Вячеслав Загородніюк, але в Олімпіяді він участи не зможе взяти, бо Україні признаючено тільки одне місце в групі чоловіків.

Оксані Баюл тим разом не пощастило, вона здобула друге місце після французької Сурі Боналі. Але Оксана, як світова мисткиня, братиме участь в Олімпіяді в Ліллегаммері. Німеччину репрезентуватимуть Таня Шевченко, яка здобула п'яте місце і Катаріна Вітт, колишня мисткиня.

Помер захисник Л. Курбаса

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Щойно тепер дійшла до ЗСА сумна вістка, що в листопаді 1993 року помер у Харкові відомий актор українських театрів нагороджений званням заслуженого актора України, друг і захисник Леся Курбаса, Роман Черкашин.

Св. п. Р. Черкашин

Народжений 16-го березня 1906 року, навчався в музично-драматичному Інституті ім. М. Лисенка в Києві, а з 1928 року працював в театрі „Березіль" (згодом театр ім. Шевченка) під рукою режисера Л. Курбаса у Харкові, як актор і режисер. Вславився тим, що трагічної ночі 5-го жовтня 1933 року виступив на захист Л. Курбаса на засіданні Комісаряту УРСС.

В „Березолі", за часів Л. Курбаса, грав ролю Жана в „Невідомих солдатах" Леоніда Первомайського, а відтак виступав у різних п'єсах, — як „Пролог" Л. Курбаса і Степана Беднарчука, в п'єсах Миколи Куліша „Мина Мазайло" та „Народний Малахій" та інших. Поставив як режисер декілька вистав.

Від 1951 року став викладачем Харківського Інституту Мистецтв. Був автором теоретичних праць з проблем художнього читання, сценічної мовотехніки та логіки мови.

У 1990 році в часі перебування в Харкові театральної групи „Яра" з Ню Йорку, під керівництвом Вірляни Трач, впровадив членів цієї групи, американців та українців, у світ Леся Курбаса і посвятив молодим акторам багато часу і уваги. Погодився також читати на плівці ролю старого у дійстві „У світлі".

Зі смертю Р. Черкашина відійшов останній із друзів і акторів Л. Курбаса.

СУМИ. — Тут відбулася презентація першої у місті приватної мистецької галерії „Айстра". Її засновник — акціонерне товариство „СБТС". Як сказав голова товариства, це — спроба нинішніх підприємців наслідувати приклад меценатів минулого.

В СЕРБІЇ НАБИРАЄ СИЛИ ОПОЗИЦІЯ

Београд, Югославія. — Як інформує агентство Ассошієйтед Пресс, у зв'язку з тим, що бльок сербських опозиційних партій домігся великого успіху у парляментарних виборах, у понеділок, 24-го січня, президент Слободан Мілошевіч змушений був провести безпрецедентну зустріч з лідерами опозиції, у якій взяв участь його головний політичний опонент Вук Драшковіч. На зустрічі обговорювалася можливість створення уряду національного порятунку.

Соціялісти, керівником яких є президент С. Мілошевіч, висунули на пост спікера парляменту Зорана Аранджеловіча, який був депутатом попереднього парляменту. Опозиція запропонувала на цей пост Ґвоздена Росіча, члена Руху за оновлення Сербії. Обидва кандидати мають приблизно однакову кількість прихильників. Як відомо, соціялісти у висліді виборів дістали 123 з 250 депутатських місць, тобто їм бракувало трьох місць, щоб гарантовано проводити свою політику. Решта місць у парляменті належать представникам семи опозиційних партій.

Якщо опозиція переможе, то спікером стане Ґ. Росіч. Він також дістане право заступати в критичних ситуаціях С. Мілошевіча і навіть зайняти його пост, якщо президента буде позбавлено влади.

Успіх опозиції, гіперінфляція і економічна криза, у висліді якої 75 відсотків працездатного населення республіки залишилося без роботи, підштовхнули С. Мілошевіча на зустріч з В. Драшковієм і його однодумцями. Минулого літа В. Драшковіча і його дружину кинули, після фізичних знущань, в тюрму, звідки їх випустили тільки після неодноразових інтервенцій західніх державних провідників.

У той час, як парлямент обговорює кандидатури на спікера, в країні запроваджено так званий „супердинар". Згідно з урядовою заявою, один „супердинар" дорівнює одній німецькій марці, оскільки нібито є забезпечений державними запасами валюти і резерво золота. Однак сербські провідні економісти скептично оцінили цей захід. Вони вважають, що Сербія не дасть собі ради з інфляцією в умовах політичної ізоляції, без підтримки Міжнародного валютного фонду.

П. ПЛІШКА ТА О. КРОВИЦЬКА ВИСТУПЛЯТЬ В КОНЦЕРТІ З НАГОДИ 100-РІЧЧЯ УНСОЮЗУ

Джерзі Сіті, Н. Дж. (Г. Колесса). — Інтенсивно йде підготова до великих концертів з нагоди 100-річчя Українського Народного Союзу, що відбудуться у суботу, 19-го лютого, в Карнеґі Голл в Ню Йорку та у неділю, 13-го березня, в Музичній Академії у Філядельфії.

Співаки Павло Плішка (бас) та Оксана Кровицька (сопрано) виступлять як солісти у виконанні Ювілейної кантати до 100-річчя УНС Івана Карабиця на слова Миколи Руденка та з окремими точками.

Оксана Кровицька

Павло Плішка

Павло Плішка два роки тому відзначив 25-річчя своєї співпраці як ведучого соліста з Метрополітальною оперою. За цей час мистець відіграв головні ролі в поверх 1,000 спектаклях, серед яких — „Джованні", „Дон Карльос", „Набукко", „Аїда", „Борис Годунов" та багато інших. Співак постійно виступає в оперових театрах інших північноамериканських міст, таких як Сан Франціско, Чікаґо, Філядельфія, Гюстон, Піттсбурґ, Даллас, Сан Дієґо, Торонто, Монтреаль. Успішно гастролював по Европі — в Женеві, Мюнхені, Барселоні, Відні, Берліні, Цюріху, співав в „Ля Скаля" в Міляні, Ковент Ґарден в Лондоні, Гамбурзькій стейтовій опері та Паризькій опері. Побував і в Україні, де виступив в Києві в „Борисі Годунові".

П. Плішка зробив багато звукозаписів у фірмах Анджел, Ей-Бі-Сі, Колюмбія, Ерато, Лондон, Вокс Рекордс, записав кілька цікавих програм на компактні диски — оперові арії Верді та Мусорґського під диригентурою Елейна Ломбарда, альбом українських фольклорних пісень, опери „Луїза Міллер" та „Весілля Фіґаро", 9-ту симфонію Бетовена.

Незвичайний талант співака відзначений нагородою „за видатну майстерність в мистецтві" від губернатора Пенсильванії, а його ім'я введено в „Голл оф фейм" серед найвидатніших американських оперових співаків.

П. Плішка народився і виріс в Пенсильванії в оточенні українців. Закінчив Стейтовий коледж в Монтклер, Н. Дж., у віці 23-ох років зайняв перше місце в авдиціях Балтиморського оперового театру. Також одержав нагороду в Метрополітальній опері і увійшов до Національної компанії при Мет. Відтоді Метрополітальна опера стала професійним осідком мистця.

Співачка Оксана Кровицька (сопрано) походить зі Львова, освіту здобула у Львівській спеціяльній музичній школі ім. Соломії Крушельницької та у Київській консерваторії. У творчій біографії мисткині — праця у Львівській фільгармонії, лавреатство на Всеукраїнському конкурсі „Нові імена", успішні гастролі по Польщі, Канаді, Великобританії.

Прибувши до ЗСА в 1991 році, О. Кровицька відразу зарекомендувала себе як талановита артистка, виконання якої характеризується експресивним ліризмом в поєднанні з соковитим, чистого „слов'янським" тембром голосу. Її інструктором та спонзором в Ню Йорку була знана співачка Ева Лікова; Оксана також співпрацює з відомим режисером Тадеушем Мотикою. Мисткиня одержує ґренти Фундації ім. Пуччіні та Фундації Саллівант.

Нюйоркська публіка чула виступи співачки як солістки у „Високій" Меси Й.-С. Баха, „Стабат матер" Россіні, Коронаційній Мессі Моцарта, як також на концерті-бенефіті на Український Музей в Ню Йорку, який відбувся в Меркін Голл. О. Кровицька виступила також з програмою українських пісень на концерті музичного фестивалю Ґріні кавнті в Ґантері, Н. Й.

В концертовому сезоні 1993—94 співачка запрошена співати партії Ліу в опері „Турандот", Мікаелі в „Кармен" та Маґди в „Ля Рондін" в Міській опері в Ню Йорку, братиме участь у виконанні симфонії ч. 9 Бетовена з симфонічною оркестрою Західньої Вірджінії та „Реквієму" Верді з Фт. Вейн симфонічною оркестрою. Товариство Хорового Мистецтва у Вашінґтоні запросило її виступити в концерті в Кеннеді Центрі у творах Россіні „Стабат матер" та Барбера.

О. Кровицька виступить цього сезону також в Київському театрі опери та балету в партіях Тетяни в опері „Євгеній Онєгін", Маргарити у „Фаусті", Іолянти в одноіменній опері П. Чайковського, Ксені в „Борисі Годунові" та Парасі в „Сорочинському ярмарку".

В Ню Йорку можна вивчати українську мову

Ню Йорк. — Як повідомляє відділ постійного навчання при Ню Йоркському університеті, там у весняному семестрі у департаменті чужих мов буде знову вивчення української мови. Навчання проходитиме у двох курсах — звичайному й інтенсивному, кожен по 12 годин.

Курс звичайного навчання призначений по четвергах від год. 6:10 до 8:05 вечора від 8-го лютого до 3-го травня.

Курс інтенсивного навчання відбуватиметься по суботах від 1:20 полудня до 4:15 пополудня від 5-го лютого до 30-го квітня.

Оба курси буде знову, як і попереднього року, вести проф. Ольга Кекіш.

Оплата за перший курс виносить 360 дол., а за інтенсивний — 490 дол. За інформаціями можна телефонувати на число (212) 998-7030.

У СВІТІ

ЯК ПОВІДОМИЛИ представники Міжнародного агентства в питаннях атомової енергії, комуністична Північна Корея відмовилася допустити міжнародних експертів на свої ядерні об'єкти — на тій підставі, нібито у списку тих об'єктів виявилося більше, ніж подавала північнокорейська сторона. Пйонгянг запропонував провести нові переговори для випрацювання компромісового рішення. Тим часом керівники МАҐАТЕ заявили, що не мають наміру викреслювати зі свого списку жодного об'єкту, оскільки „всі корейські ядерні центри потребують ґрунтовної перевірки".

ПІД ТИСКОМ міжнародних санкцій Лібія нарешті погодилася видати двох своїх громадян, причетних до знищення американського пасажирського літака над шкотським містечком Льокербі в грудні 1988 році. Секретар Народного бюра в питаннях міжнародного співробітництва лібійської джамагирії Омар аль-Мунтасер сказав тільки, що Лібія воліла б, якби судовий процес відбувався в Ґаазі, де знаходиться Міжнародний суд. О. Аль-Мунтасер повідомив також, що його країна готова прийняти будь-яку міжнародну інспекцію, яка на місці зможе переконатися, що на лібійській території нема ніяких таборів для вишколу терористів.

ЛИТОВСЬКИЙ ПАРЛЯМЕНТ оприлюднив спеціяльну заяву під назвою „Про політику Росії щодо країн Балтики". В документі підкреслюється занепокоєння литовського народу теперішньою російською політикою. „Слова міністра закордонних справ А. Козирева про життєві інтереси Росії в державах Балтики, небажання виводити російські війська з незалежних прибалтійських країн створюють ґрунт для виникнення конфліктів і провокацій, загрозу для національної безпеки Литви", — говориться в заяві литовського парляменту.

В Україні

ХАРКІВ. — Перша всеукраїнська конференція Міжрегіонального бльоку реформ, створеного Леонідом Кучмою та Володимиром Гриньовим, розпочалася з доповіді Гриньова, у якій він визначив стратегію МБР: орієнтація на реґіони, посилення федеративного устрою України, радикальні ринкові реформи і перетворення України на стратегічного союзника Росії. Конференція створює координаційний орган для узгодження дій реґіональних виборчих коаліцій, які підтримують МБР. Гриньов вважає, що в Україні існує не так економічна, як політична криза.

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ Билл Клінтон підтвердив, що ЗСА мають намір надати Росії допомогу, але лише в тому випадку, якщо вона продовжить боротьбу з інфляцією. Президент підтвердив намір Вашінґтону виділити гроші на фонд перекваліфікації робітників у Росії. Б. Клінтон сказав, що резиґнація Єгора Ґайдара з посту віцепрем'єра Росії не була для нього несподіванкою. Однак резиґнація інших прихильників радикальних реформ заскочила Адміністрацію зненацька. Американський Президент підтвердив свою думку про Бориса Єльцина і висловив віру у здатність російського президента справитися зі всіми труднощами. Він визнав, однак, що Єльцина чекають нелегкі часи, бо Росія вибрала в парлямент „немало екстремістів".

НА КОНФЕРЕНЦІЇ Крайового комітету Республіканської партії, що відбулася у Вашінґтоні, конґресмен Нют Ґінґріч виступив з різкою критикою Білого Дому за нерішучість у боротьбі зі злочинністю. „В той час як президент Клінтон вживає гучні слова, говорячи про злочинність, Адміністрація Клінтона проявляє нерішучість, коли треба перейти від слів до діла" — сказав Н. Ґінґріч, який займає другий за рангою пост у фракції Республіканської партії в Палаті Репрезентантів. Він нагадав, що кожний день в країні вбивають ... осіб і потрібні рішучі заходи, щоб покласти кінець кровопролиттю. Конґресмен виніс ряд пропозицій, здійснення яких, як він вважає, дасть змогу рішучіше боротися зі злочинністю. „Трагедія в тому, — сказав Ґінґріч, — що Адміністрація Клінтона відкидає практично всі пропозиції, спрямовані на боротьбу зі злочинністю".

МИНУЛО 25 РОКІВ з дня першої інавґурації президента Ричарда Ніксона. У зв'язку з цією річницею Р. Ніксон зустрівся у своїй Меморіяльній бібліотеці в Йорба Лінді, Каліфорнія, зі своїм наступником на президентському пості Джералдом Фордом і його дружиною Бетсі.

ПІСЛЯ ТОГО як секретар Департаменту юстиції Джанет Ріно повідомила про призначення прокуратором для розслідування минулих фінансових справ Клінтонів Роберта Фіска, він сказав: „Я вважаю, що перед тим, як розслідування завершиться, я зможу задати питання як Президентові, так і Першій леді, і вони будуть допитані під присягою". Виступаючи на пресовій конференції, Р. Фіск, колишній федеральний прокуратор в Ню Йорку, підкреслив, що секретар Департаменту юстиції наділила його широкими повноваженнями. „Мене ні в чому не обмежують", — сказав Р. Фіск, маючи на увазі фінансові засоби, підбір асистентів і питання, які будуть порушені під час розслідування. Р. Фіск має намір організувати найближчим часом канцелярію в Литл Рок, столиці Арканзо. Там уже працюють призначені Департаментом юстиції слідчі, які займаються фінансовими справами Клінтона.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ФОНД захисту дітей опублікував звіт, в якому сказано, що в середньому у ЗСА дитина гине від кулі кожні дві години. Таким чином, смертні випадки від вогнепальної зброї займають третє місце серед головних причин смертности американських дітей. На першому місці стоять нещасні випадки, на другому — ракові захворювання. Коло 50,000 дітей були вбиті у ЗСА в період від 1979 до 1991 року, що майже рівнозначно кількости американців, убитих у В'єтнамі.

ПРЕЗИДЕНТ Билл Клінтон мав телефонічну розмову з президентом Латвії Ґунтісом Ульманісом. Як повідомив голова латвійської держави, „Клінтон категорично твердив, що він розмежовує права людини, громадянство і справу про виведення російських військ". Армію, сказав Клінтон, треба вивести в установлені терміни без будь-яких додаткових умов. Думка президента ЗСА, сказав Ґ. Ульманіс, „дозволяє Латвії дещо заспокоїтися", однак, додав він, „ми завжди повинні бути готовими до такої агресивної політики".

SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to "Svoboda" 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $ 40.00, на півроку —$22.00 на 3 місяці—$12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси—$1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою —
За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Відмовляються бути в Уряді Б. Клінтона

Лес Еспин, колишній голова Комісії оборони у нижній палаті Конґресу й дорадник Билла Клінтона у військових справах під час передвиборчої кампанії Клінтона був першим членом Уряду, який зрікся свого становища. За причину подавали критику, що він спартачив військову виправу до Сомалії, започатковану ще Джорджом Бушем, та що є співвинуватцем у хиткій і невдачній політиці ЗСА у відношенні до Сербії і подій у Боснії. Насправді він мав неприємності від початку свого урядування, коли то Клінтон, ставши Президентом і, за Конституцією верховним командантом збройних сил ЗСА, проголосив свобідний доступ гомосексуалістів до всіх родів збройних сил Америки. Тоді всі шефи штабів усіх окремих родів збройних сил і голова Комісії оборони в Сенаті Сем Нан рішуче запротестували і той конфлікт скінчився таким компромісом, що добровільців, які зголошуються до військової служби, не будуть запитувати, яка їх статева орієнтація. Як це завжди буває, Лес Еспин урядує поки не буде призначений і затверджений Сенатом його наступник.

Президент Клінтон призначив Роберта Інмена, емеритованого адмірала і колишнього заступника директора Центрального Розвідчого Аґенства в Уряді Роналда Реґена, республіканця, на нового секретаря оборони. Але той несподівано подякував за честь і відмовився. Як причину подав, що не хоче переживати довгу бюрократичну процедуру затверджування Сенатом. Відмовився відповідати журналістам на всі дальші запити. На цю тему появилася у ,,Ню Йорк Таймсі" з 20-го січня ц. р. обширна стаття ,,Колеґи дуже здивовані, чому Р. Інмен зрікся свого становища". Автор статті наводить голоси різних близьких знайомих та колишніх співробітників Інмена. Всі вони висловлювалися позитивно, ба, навіть, похвально про цього діяча, як людину ,,тверду", відповідальну, фахову. Підкреслюється, що Інмен має тепер 62 роки, живе вигідно з родиною у своєму гарному домі в місті Остін у Тексасі, і що, очевидячки, не манить його перспектива нової відповідальної праці у цілком нових умовинах у Вашінґтоні та у дуже складних міжнародних відносинах.

Можна здогадуватися, що на рішення Інмена вплинула не тільки особиста вигода. Колишньому адміралові не всміхалося дістати на зверхника цивільну людину, яка ніколи не служила у війську, ба навіть, виїхала до Англії, щоб виминути військову службу та у Москві брала участь у демонстрації проти участи Америки у В'єтнамській війні. Колишні високі американські старшини цього не забули. В американських газетах і радіо-телевізійних передачах не згадується цієї сторінки життєпису теперішнього Президента, але вимазати її не можна. Треба зрозуміти психіку людини, яка досягла високих ступенів на драбині військової і цивільної кар'єри та якій не імпонує членство в Уряді та напевне не має сантименту до теперішнього мешканця Білого Дому.

Але президент Клінтон має великий клопіт. Адже нелегко знайти кандидата, який був би сприйнятливий для Пентаґону, — який дістав би апробату від Сенату, і вмів гармонійно співпрацювати з Президентом.

Лес Еспин урядує, як секретар Департаменту оборони, але він на цьому становищі лише тимчасово і він не може приймати ніяких поважних рішень, бо його наступник може з його рішенням не погоджуватися. Лес Еспин відвідав був Україну, він виявив зрозуміння для проблем України і запросив був до Вашінґтону тодішнього військового міністра Костянтина Морозова та гарно приймав його. В інтересі України є, щоб новий секретар оборони в Уряді Клінтона не був гіршим, як був Лес Еспин.

В МАДЯРЩИНІ ЗАСНОВАНО нову неонацистську партію, яка називала себе Світовою національно-соціялістичною. Партія виступає під прапором мадярських шовіністів періоду Другої світової війни. Головне бюро її знаходиться в Будапешті. Протест проти реєстрації нової неонацистської партії висловила жидівська громада Будапешту.

Микола Руденко

НОВИЙ РІК — НОВІ ПОТРЯСІННЯ

II

Усім відомі хуліганські вибрики Жіріновського на світовій політичній арені, котрі вимусили уряди Болгарії, Німеччини, Австралії, навіть Казахстану, де він народився й виріс, заборонити йому в'їзд на їхню територію. Але може здатися: то лише зухвала гра, бо важко повірити, що величезними масами росіян зумів оволодіти кримінальний тип, примітивний ,,пахан", що всюди однаковий — і в побуті, і в політиці. Та хоч на перший погляд це вельми дивно, навіть неймовірно, але скоїлося саме так. На підтвердження цього факту переповім епізод, що стався під час перерви між засіданнями в думській їдальні. Там уже стояла чимала черга, коли туди увійшов Жіріновський. Володимир Вольфович підняв руку й беззаперечно оголосив:

— Ліберал-демократи проходять поза чергою.

Один із депутатів від Санкт-Петербургу зауважив.

— По якому праву? Ми прийшли раніше.

— Заткнись, подонок, доки живий, — гаркнув на нього Жіріновський.

Ображений депутат розвернувся і так ,,врізав" йому кулаком по фізіономії, що Володимир Вольфович ледве встояв на ногах. Лідер ліберал-демократів заверещав далеко не героїчним голосом, вимагаючи негайно викликати міліцію. Та він швидко отямився й почав заперечувати, що його хтось ударив. І це тоді, коли фізіономія В. Жіріновського посиніла й розпухла, а ніс нагадував розпареного буряка. Цим Жіріновський непереконливо продемонстрував, яку мову він розуміє. Саме цей епізод і ознаменував першу сесію Державної Думи Російської Федерації — чогось важливішого тут не відбулося.

У цьому епізоді виявився справжній Жіріновський, бо тут важко запідозрити, буцім він грає "під народ". І саме з таких людей зародилися фашистські організації в Італії та Німеччині. Таким був Муссоліні, таким був Гітлер. І такими були ті молодики, які піднесли їх на вершину державної влади.

Звідки взялися численні симпатики Жіріновського? Я маю право сказати, що знаю відповідь на це запитання: вони виготовлені на тому конвейєрі, котрий називається російською пенітенціярною системою. Про неминучість цього грізного явища я докладно писав іще в книзі ,,Шлях до хаосу". Я це добре бачив, бо доволі довго жив у робітничому гуртожитку під час сибірського заслання. Майже всі його мешканці пройшли через так звані виправнотрудові колонії. Щовечора я споглядав пиятику й розбій. А ще раніше, в дитинстві та юності, бачив те ж саме на донецьких шахтах. Таких людей у Росії десятки мільйонів. Саме на них і орієнтується Жіріновський-політик. І як бачимо, він не помилився. Україні також дісталося чимало індивідів із цієї конвейєрної резерви. Але нам, слава Богу, поталанило видертися із цих кримінальних лабет — інакше б наш народ також був перероблений на страхітливому конвейєрі, що виготовляє бездуховних люмпенів.

Прямий зв'язок із згаданою проблемою має боротьба різних сил і політичних течій довколо ядерної зброї, що лишилася від колишнього СССР на Україні. Детально розповідати про це немає потреби — про це сьогодні широковідомо. Отож, спробую зосередитися на позиції українського парляменту. Безумовно, я висловлю власний погляд, який, мабуть, не всім сподобається. Скажу відразу: я прийняв точку зору Президента України та його оточення. Отож мені лишається пояснити, чому я не згоден з вельми радикальними парляментарями (інколи моїми тюремними побратимами) в цьому надзвичайно складному питанні. А питання це таке, що самої політики тут замало — треба зважати передовсім на ядерну фізику. З цього боку справа виглядає так: через шість-сім років жодна із ядерних боєголовок не матиме права лишатися на бойовому чергуванні — усі їх належить замінити новими. Деякі з них уже сьогодні належить міняти — вони почали грітися. А це означає, що в них починається атомна реакція, котра врешті-решт призведе до ядерного вибуху. Отже, ми маємо на території України понад 1,500 потенціяльних Чорнобилів. Їх було більше, та останнім часом український Уряд зняв з чергування зо два десятки ракет з касетними боєголовками. Їх далі не можна було тримати в шахтах — треба вивезти на розмонтування та ядерну переробку. А переробляти їх можна лише на Уралі — Україна не володіє ядерною промисловістю.

До речі, настає час, коли переробка пов'язана з небезпекою вибуху. Таку боєголовку промисловість не прийме — її треба везти на ядерний полігон, щоб підірвати. Ядерний полігон сьогодні є лише за полярним колом, на півночі Росії. Але ж Росія ним не користується — вона приєдналася до заборони атомних випробувань. Виникає запитання: що маємо робити з боєголовками, які відслужили свій термін? А таких з кожним роком буде все більше й більше. То невже почнемо розбудову власної ядерної промисловости? І це тоді, коли ми напівголодні висимо над прірвою, а світ тим часом зрікається атомної зброї. Безглуздість такого припущення очевидна.

Продовження буде.

Орест Корчак Городиський

КНИЖКА Д-РА Р. СМИКА ПРО ПАТРІЯРХА

Кожний із нас стрічався у своєму житті з визначними особами або був учасником великих історичних подій. В більшості приймаємо це все з хвилевим захопленням. Кожна держава старається зберегти у своїх архівах якнайбільше пам'яток про славні історичні постаті чи події. Та не тільки державні установи стараються зберігати ці пам'ятки. Багато громадян, свідомі вартости тих пам'яток — стараються зібрати документи доби, пам'ятки подій на пам'ятку. Дуже часто, вже після декілька місяців, важко дістати цю чи іншу пам'ятку, бо були вони видані в обмеженій кількості, як наприклад, відзнаки, стрічки чи пропам'ятні коверти. Такі ,,метеликові" — короткотривалі пам'ятки важко зібрати одній особі, бо це велика праця, яка вимагає багато часу, хоч би на провадження кореспонденції у пошукуванні тих чи інших пам'яток. Отримавши потрібні матеріяли, треба їх упорядкувати, описати, укласти чи то в ґабльотки чи картони, а це велика праця. У багатьох Музеях можна зустрічати такі збірки присвячені чи то окремим особам чи цікавим подіям.

Ми — українці — так в діяспорі, як від кількох літ і в Україні, були свідками та учасниками історичного значення подій.

• • •

Один із колекціонерів, а також сподвижників патріярхального руху, знаний не тільки на терені Чикаго, бо житель стейту Іллиной, але й діяспорі, д-р Роман Смик, від першого дня приїзду в 1963 році, тоді ще Митрополита Йосифа Сліпого, збирав та зберігав усі пам'ятки зв'язані з особою Ісповідника Віри про його багатогранну працю так на церковному, як і громадському полі. Зчасом зібралось дуже багато матеріялу, і д-р Р. Смик почав їх зразу реєструвати та описувати як додаток до ,,Вістей з Риму" чи у інших релігійних публікаціях, а от це недавно видав власним коштом, у 30-річчя виходу Блаженнішого Патріярха Йосифа на волю пропам'ятне видання: ,,Блаженніший Патріярх Йосиф у філателії у пропам'ятних виданнях Помісної Української Католицької Церкви". Місце видання — Чикаго 1993. Книжка має 191 сторінок.

Це пропам'ятне видання — збірка пам'яток — життя і праці св. п. Патріярха Йосифа та його поїздок по місцях розселення українців, є своєрідним енциклопедичним збірником присвяченим пам'яті Патріярха. Ці пам'ятки вказуватимуть на велику опіку й дбайливість Патріярха Йосифа над своїми вірними.

Як згадано вище, з цією хвилиною, коли Патріярх Йосиф прибув у вільний світ, українські громади почали вшановувати особу Патріярха, а з хвилиною його відвідин українських громад на поселеннях, кількість пам'яток збільшувалася. Не було забагато таких, що від початку зберігали пам'ятки ,,нагарячо", бо треба було збирати ,,по цілому світі". Може єдиним, що з запопадливістю фанатика, почав збирати, зберігати і описувати, ці всі матеріяли, головно в католицькій пресі, був колекціонер — філателіст д-р Р. Смик. У зібраному матеріялі є віддзеркалена історія нашої Церкви, головно найновіших часів, діяльність Патріярха Йосифа, його змагання за ієрархічне завершення структури Української Католицької Церкви українським Патріярхатом.

Д-р Р. Смик у передмові до видання з лютого 1982 року з нагоди 90-річчя Патріярха Йосифа згадує, що ,,філателія, як посередник для відмічення історичних подій та рівночасно засіб для їхнього утривалення для грядучих поколінь надзвичайно важна в житті та змаганні націй. Народи, що не вміли чи не потрапили відповідно зберігати пам'ятки про своїх предків та про своє минуле, наражені на безнастанну крадіж чи присвоювання їхніх духових властностей чужими..."

У своєму слові до цього видання д-р Р. Смик висловив подяку своїй покійній дружині Лідії за видатну допомогу у складанні матеріялу до цього видання. Закінчує він передмову до цього, найновішого видання таким поясненням: ,,Книжка подумана як спроба зібрати доступні філателістичні та пропам'ятні видання в пошану Їх Блаженства Патріярха Йосифа та

(Закінчення на стор. 4)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЩЕ ПРО Д-РА І. ІВАНЦЯ

У двох числах ,,Свободи", 229 і 230 з 2-го і 3-го грудня 1993 року Любомир Кузьма помістив статті про визначного українського маляра-графіка д-ра Івана Іванця. Любомир Кузьма пише, що ,,не маємо відомостей про його родину, ані про його дитинство. Треба думати, що його батько був заможний, коли міг післати сина до гімназії у Львові".

Батько д-ра Іванця був священиком і в 1890 роках обняв парафію в селі Ременові, Львівського повіту. Ременів положений на північний схід, 20 км від Львова. Залізнична лінія Львів—Камінка—Буськ, залізнича станція Руданці, 1км віддалі, значить село близько Львова і добра та й вигідна комунікація.

В родині були три сини, які вже в Ременові виховувалися і виростали, а поміж ними Іван; науку починали в місцевій народній школі. До гімназії ходили у Львові.

Батько д-ра Іванця о. Йосиф Іванець (1865— 1920) був зразковим і добрим священиком, українським патріотом дуже підніс національну і культурну свідомість села. В 1908 році під його проводом збудовано в селі муровану величаву церкву. В тому часі за його проводу село Ременів було найсвідоміше національно в ньому працювали українські національні і культурні товариства, читальня ,,Просвіти", ,,Рідна Школа", молодечі і жіночі товариства, тоді коли в околиці, сусідніх селах були читальні Качковського, а священики ширили москвофільство і баламутили наш народ.

У березні 1984 року Параня Мельник з Торонто писала мені про своє село Ременів, з якого вона в 1930 році виїхала до Канади. Вона пише: ,,Хочу вам написати про наше село, наш славний Ременів, був він найславнішим у Львівському повіті. Вже наші родичі уміли читати і писати. Мама мої передплачували ,,Місіонар", що його видавали отці Василіяни в Жовкві, а я любила його читати. Наше село було свідоме, бо в селі був священик патріот о. Йосиф Іванець і його три сини. Я була ще мала, то було перед Першою світовою війною, але я добре пам'ятаю, як сини отця приїздили на Великодні свята додому. Молодь бавилася писанками на вигоні, а наймолодший син отця Роман прийшов до нас, сказав ставати чвірками, марширувати і співати ,,Гей там на горі січ іде", то для нас молодих дітей було щось надзвичайне і я далі так думаю, бо в селі були інші студенти, але чомусь до нас селюхів не підходили". Це слова і опінія 80-літньої жінки, яку вона зберегла про о. Йосифа і його синів.

Розказували старші громадяни, що отець часто з палицею ходив по селі, наводив порядок, годив посварених сусідів, давав господарські поради, заходив до місцевої корчми і виганяв з неї господарів і парубків, що туди заходили випити горілки. Коли в корчмі хтось крикнув, ,,Отець іде", то старші і молодь втікали, хто куди міг, навіть вікнами, щоб не попасти в руки отця, під його палицю, якої він не жалував пиякам. Мав великий авторитет і повагу в селі. Був довголітнім головою Т-ва ,,Просвіти", в неділі і свята, особливо в осінніх і зимових місяцях запрошував селян до читальні, розказував їм події з історії України, обговорював актуальні теми, головно з ділянки сільського господарства. Був добрим господарем, вів зразкову господарку і такої вчив своїх парохіян.

Отець Й. Іванець був дуже приступний і уважливий до всіх, радо спішив з порадою і допомогою, коли селяни за нею зверталися. Був добрим священиком, проповідником, патріотом, був загальношанованим і любленим.

Помер отець в 1920 році, в Ременові, і там похований на цвинтарі в Ременові.

Після смерти батьків д-р Іван Іванець мешкав у Львові, часто приїздив до Ременова на вакації, заходив на гріб батьків, до читальні ,,Просвіти", кооперативи, розмовляв зі селянами особливо зі старшими, які знали його батька, який довгі роки провадив і працював у селі. Мав у селі багато приятелів, перебував у них під час вакацій. Селяни любили його і радо приймали і гостили.

Д-р І Іванець колишній січовий стрілець радо говорив на тему Листопадового Зриву 1918 року.

Про смерть д-ра Іванця є дві версії: П. Р. Бояновський подає у ,,Свободі" 3-го березня 1972 року, ч. 41 на другій сторінці, що у Кракові поляки вбили д-ра Івана Іванця, як він рішив вернутися на батьківщину з Німеччини, де вже був у евакуаційному поїзді. Знову у журналі ,,За Волю України 1914—1964" на сторінці 481-ій написано про д-ра Іванця четаря УСС таке: ,,Арештований у Кракові 1945 року, запроторений большевиками до міста Солікамська Молотовської области, де помер 10-го березня 1946 року". Котре повідомлення правдиве?

(Закінчення на стор. 4)

Катерина Щупляк

БІЛІ ТРОЯНДИ

I

Друкуємо оповідання Катерини Щупляк п. з. ,,Білі Троянди". Рік тому вона приїхала з України. У Дрогобицькому Педагогічному Інституті навчала К. Щупляк літературу і мистецтво. У своєму листі до редакції ,,Свобода" авторка цього оповідання пише: ,,Задум написати історію життя Ігоря Коцюби виник ще на Україні. Тепер я маю більше часу і написала його тут. Це правдива історія. Ім'я героя оповідання подаю правдиве, а всі інші — вигадані. Я змінила їх за моїм особистим міркуванням". — Ред.

Я йшла вулицями Львова, здавалось навмання. Моросив дощ. Моя душа була сповнена невимовного жалю і смутку: ,,О, Боже... Мав Ти його забрати, чому не забрав його ще восьмирічним, коли це все сталося...?

І почала я згадувати всі події спочатку.

— Надіє, чому твій Ігор виліз на горіхове дерево? Дивись, він скаче з нього на дах! — говорила я схвильовано.

— Господи! От непосидющий хлопчисько. Що я маю з ним робити? — тривожно відповіла мати і вибігла на подвір'я.

— Ігоре, негайно злізь, ти впадеш! Чекай, скажу татові...

Ми, стурбовані, слідкували за ним. Ігор злазив повільно, сухе гілля тріщало під його ногами. Він скочив на землю, незадоволено кажучи:

— Все одно я буду космонавтом.

— Будеш, — відповіла мати. Але космонавти, перш за все мають гарну поведінку, — відповіла мати, схвильовано взявши його за руку.

Ігор зайшов до кімнати, сів на крісло і почав махати ногами.

— Ігоре, чи ти можеш посидіти хоча хвилину? — говорила зденервовано Надія.

Хлопчик почав щось малювати. В свої шість років він мав добру пам'ять до віршів, любив малювання. Але найбільше Ігор залюбки танцював і співав. Він танцював у дитячому гурті, в дитячому садочку ,,Веселка". Водночас, його цікавив цілий світ, його було всюди повно. Надія завжди хвилювалася, тому що вона не знала, що задумав її малий ,,збуй-тур" зробити в наступну мить.

Ми працювали в проєктному бюрі при вул. Трускавецькій у Дрогобичі, куди часто забігав малий Ігор. Вони мешкали в старому польському будинку — навпроти. Через два роки Петра Коцюбу, Надійчиного чоловіка, перевели до Львова на нову працю. Тут і почалася ця страшна трагедія...

• • •

— Тату, я хочу провести Андрія, ми вже лекції зробили, — попросився Ігор.

— Ігоре, вже темніє, далеко не йди, — відповів батько, перечитуючи ,,Львівську Правду".

— Ні, тату, недалеко — весело сказав хлопець, одягаючи біля дверей ґумові чоботи.

Погода була погана. Падав дощ. У повітрі було волого і мрячно.

— Андрію, ти знаєш, я маю старий патрон, — нахилившись до друга тихо говорив Ігор.—Завтра щось придумаєм, може стрільне. Прийдеш до мене після школи?

— Прийду. Але лише тоді, як мама піде до праці. Я тобі зателефоную. Добре? — відповів Андрій, дивлячись собі під ноги.

Вони вскочили в трамвай, шукаючи місця біля вікна. У трамваї було зимно. Підлога була мокра і брудна. Надворі моросив дощ. Краплини дощу падали на трамвайні вікна, закриваючись від людей.

На зупинці ,,Політехнічна" Андрій вийшов. Ігор вирішив ще поїздити вулицями вечірнього Львова. В голові роїлася маса вигадок і думок. ,,Як зробити краще, аби той великий патрон стрельнув?" — непокоїла думка Ігоря. ,,Я ще щось придумаю", — заспокоював себе.

А там він глянув у вікно. Це була передостання зупинка. Він вирішив вийти тут і пробігти через парк додому. В цей час завжди трамвай ходив напівпорожній. Виходячи з трамваю, Ігор поковзнувся (ґумові чоботи були без обцасів) і ноги пішли під трамвай. Різкий біль різонув його тіло... А там він вже нічого не пам'ятав...

Ніхто із пасажирів у трамваї не завважив, коли хлопчик упав. А трамвай йшов собі далі...

• • •

Петро, робітник електролямпового заводу, поспішав додому, зійшовши із вахтового (робочого) автобусу.

Раптом... що це? Стогін...? Може причулося... Підійшовши ближче, він розгледів у темряві дитячу фігуру. Витягнув ліхтар і посвітив. Розпростерта вздовж трамвайної колії лежала дитина, а відірвана нога — обабіч неї.

Раптом дитина сіла і почала різко підтягувати до себе відрізану ногу.

Петро зрозумів, що — хлопчик в стані шоку і він покликав на допомогу чоловіка, який проходив по другому боці дороги.

— Добродію, допоможіть, з дитиною нещастя... Скоріше!.. Прошу... — не знаючи, що робити, голосно закликав Петро.

— Звичайно... Звичайно... — відповів голос.

— Що робити, чоловіче? Тут ніде немає телефонної скриньки, — хвилювався Петро...

— Я побіжу он до того високого будинку, там є приватні телефони, а ви лишайтеся з хлопчиком, — відповів незнайомець.

Продовження буде.

ЗАУПОКІЙНІ БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ І ПАНАХИДИ

ЗА СПОКІЙ ДУШ СВ. П. СПОЧИЛИХ ТВОРЦІВ УКРАЇНСЬКОЇ НАУКИ: МЕЦЕНАТІВ, ФУНДАТОРІВ, ДОБРОДІЇВ І ЧЛЕНІВ ФУНДАЦІЇ УВУ, І ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ВІЛЬНОЇ НАУКИ — ВІДБУДУТЬСЯ В БІЛЬШИХ МІСТАХ НАШОГО ПОСЕЛЕННЯ В ОСТАННЮ НЕДІЛЮ В СІЧНІ 1994 року

СВ. П. РЕКТОРИ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

1-ий ряд: Олександер Колесса, Станислав Дністрянський, Іван Горбачевський, Федір Щербина, Дмитро Антонович, Андрій Яковлів, Сергій Шелухин, Олександер Мицюк, Іван Борковський;
2-гий ряд: Мон. Августин Волошин, Вадим Щербаківський, Іван Мірчук, Юрій Панейко, Микола Васил**і**в, Олександер Кульчицький, Василь Орелецький, Володимир Янів.

ФУНДАТОРИ ПОСТІЙНИХ СТИПЕНДІЙ ФОНДІВ ПРИ ФУНДАЦІЇ УВУ
(Також особи в св. пам'ять яких родиною чи друзями створено Стипендійні Фонди замість квітів на могилу)

пастор Теодор Витвицький — о. Ярослав Тростянецький — пас. Іван Луцик — Богдан і Евгенія Онуферки

Петро Турчин — Анастазія і Михайло Пирські — Анна і Федір Олійник

Іван Галавай — Мартин Новаківський — Катерина Синидяк — Катерина Копеняк — д-р Ілля Андрусяк

Олександер Ярош — інж. Іван Кравчук — д-р Семен Гик — Ксеня Лучканич — о. Григорій Лиско

Марія і д-р Роман Маланчук — д-р Володимир Савчак — д-р Михайло Сосновський — д-р Кость Савчук

Федір Савечка — д-р Петро Богданський — мгр Мирон Утриско — інж. Ярослав і Нестор Когутяки

Матильда Німець — Микола Попович — Роман і Евдокія Кушнірчук — Евген Луцький

пол. сен. проф. Степан Салик — мгр Володимир і Наталія Романовські — Іван Синидяк — інж. Володимир Бакалець

інж. Софія Гаевська — маестро Петро Андрусів — проф. Омелян і Ярослава Кушнір

СВ. П. МЕЦЕНАТИ, ДОБРОДІЇ І ЧЛЕНИ ФУНДАЦІЇ УВУ
(також особи в св. пам'ять яких зложено родиною чи друзями більші пожертви на Фундацію УВУ замість квітів на могилу)

Авраменко, Василь
Андроняк, Петро
проф. Андрушків, Осип
проф. Антонович, Адам
Артимишин, Юрій
мгр. Базарко, Іван
Бакалець, Роман
Барагура, Марія
д-р. Варварів, Костантин
о. д-р. Великий, Атаназій
д-р. Вергун, Василь
Вертипорох, Богдан
Вовк, Олександер
Возьний, Осип
Вомпель, Марія
Герич, Василь і Анна
мгр. Гик Марія
Гладкий, Орест
о. Грабець Володимир
д-р. Гребеняк, Ірена
д-р. Петро і Галя Дармограй
Дахнівський Дмитро
Дацків, Ярослав і Іванна
д-р. Дзядів, Роман
д-р. Домбчевський Илларійон
д-р. Дудра, Михайло
д-р. Душник, Володимир
Іванишин, Роман
Зацухний, Микола
Зубаль, Степан
Камінський, Олександер
проф. Кисілевський, Кость і Анастазія
Кий, Василь
д-р. Кишакевич, Юрій
Кобилецький, Володимир
Когут, Михайло і Софія
Колінко, Василь
Колодій, Іван
Комендант, Іван
Костів, Семен
д-р. Кос, Роман
Кравець, Ядвіга
інж. Кузик, Дмитро
Кузьмин, Йосиф
д-р. Кушнір, Юрій
Кухній, Михайло
Кучкуда, Василь і Пелагія
мгр. Кух, Надія
проф. Лев, Василь
Лешко, Теодор
д-р. Логаза, Михайло
мгр. Лозинський, Евген
Макар, Марія
Марчиха, Петро
Маруся**к**, Осип
Матковська, Марія
д-р. Ничка, Олександер
Новак, Микола
Окруско, Андрій
д-р. Палідвор, Василь
мгр. Пашко, Олександер
інж. Пежанський, Михайло
Петрош, Григорій
д-р. Політило, Юліян
Поритко, Іван
Потоцька, Анєля
проф. Придаткевич, Роман і Лідія
Пришляк, Богдан
Прядка, Андрій
Рокіцький, Стефанія
д-р. Рубчак, Богдан і Марія
проф. Рудакевич, Іван
Савка, Микола
Салюк, Григорій і Клавдія
Семущак, Лев
Серафин, Стефан
о. Синеньк**и**й, Любомир
д-р. Сидорак, Олександер
Сікора, Стефанія
Станецький, Іван
проф. Старосольський, Юрій
дир. Стефанович, Богдан
Стельмах, Іван і Тетяна
о. Степаненко, Микола
проф. Стецюк, Василь і Марія
Сусла, Софія
о. Ткачук, Іван і Ірена
Токарчук, Катерина
ген. Шандрук, Петро і Ольга
проф. Храпливий, Зіновій
Ценко, Володимира
Фафендик, Стефан
д-р. Филипчак, Борис
д-р. Фішер, Рудольф
проф. Хомин, Іван
Швидак, Зенон
мгр. Яців, Петро
Рудик, Ірена
о. Бутринський, Маркіян
о. проф. д-р. Степаненко, Микола
інж. Кмета, Ігор
Данилюк, Роман

ЗАУПОКІЙНІ БОГОСЛУЖЕННЯ І ПАНАХИДИ БУДУТЬ ВІДПРАВЛЕНІ У СЛІДУЮЧИХ МІСТАХ УКРАЇНСЬКОЇ ДІЯСПОРИ
(остання неділя в січні, що цього року припадає на 30-го січня 1994 року)

ВІННІПЕҐ:
Катедра Свв. Володимира і Ольги
Каплиця Колегії Св. Андрія
ТОРОНТО:
Церква Св. Миколая
Церква Св. Андрія
МЮНХИН:
Церква Свв. Андрія і Покрови
Церква Св. Миколая
ЛЬОС АНДЖЕЛЕС:
Церква Рождества Пречистої Діви Марії
Церква Св. Володимира
ФІЛЯДЕЛЬФІЯ:
Церква Св. Архистратига Михаїла
Церква Св. Покрови
КЛІВЛЕНД-ПАРМА:
Катедра Св. Володимира
Церква Св. Покрови
ЧИКАҐО:
Катедральна церква Св. Володимира
Собор Свв. Володимира і Ольги
НЮ ЙОРК:
Катедра Св. Володимира,
Церква Св. Юра
ВАШІНҐТОН:
Укр. Католицький Собор Пресвятої Родини
Церква Св. Апостола Андрія Первозванного
СТЕМФОРД:
Катедра Св. Володимира Великого
БАВНД БРУК:
Церква-Пам'ятник Св. Андрія Первозванного

ВСІХ ВП. ЧЛЕНІВ ПРОФЕСОРСЬКОГО СКЛАДУ, СТУДЕНТІВ І АЛЮМНІВ УВУ, МЕЦЕНАТІВ І ЧЛЕНІВ ФУНДАЦІЇ УВУ І УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО — ПРОСИМО В ЧАСІ ВІДПРАВ (в неділю 30-го січня), ДЕ Б ВИ НЕ БУЛИ ПОЄДНАТИСЯ З НАМИ В ПОХОДІ МОЛИТОВ ДО ВСЕВИШНЬОГО ЗА ТИХ, ЩО ЗНАННЯ СВОЄ І ПРАЦЮ СВОЮ ВІДДАЛИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ВДЯЧНІСТЬ І ПОШАНА СПОЧИЛИМ ЧЛЕНАМ ВЕЛИКОЇ РОДИНИ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Тел. 1 212 - 353-3029
Fax: 1 212-353-3029
Office Address: 43 St. Marks Pl New York, NY 10003
Mailing Address: P.O.Box 1028 New York, NY 10276

Жмуток спогадів з приводу смерти І. Чорній-Хоми-Мельник

,,Кому повім печаль мою"... Ці слова поета можна застосувати до кожного, хто пережив втрату найдорожчої людини. Щораз на кладовищах виростають нові могили й одночасно щораз рідшають лави старшого покоління, яке за Божим законом переходить із життя дочасного у життя вічне, де ,,намає ні болю, ні печалі, но жизнь безконечная". І ось знову виросла на українському православному цвинтарі в Бавнд Бруку нова могила, в якій сном вічним спочила раба Божа св.п. Ірина Чорній-Хома-Мельник, яка упокоілася в Ню Йорку 26-го грудня 1993 року.

Покійна прийшла на світ в родині асесора залізничної дирекції у Львові. Була охрищена в соборі св. Юра. Закінчила гімназію СС Василіянок у Львові і зараз же стала діяльною у громадському житті в ділянці виховно-допомоговій — в Батьківському гуртку при школі ім. Маркіяна Шашкевича. Стала теж членом Лицарства св. Юра під опікою тодішнього ректора Духовної Академії о. Йосифа Сліпого.

Бувши вродливою й милою дівчиною, рано одружилася з адвокатом Хомою й стала матір'ю доні Лідії. Одначе химерна доля повела так, що незабаром Ірина мусіла сама піклуватися донею. Щоб не бути тягарем батькам, вона в пошукуванні праці познайомилася зі своїм другим майбутнім чоловіком Євгеном Мельником, який після гімназійної матури закінчив вищі торговельні курси у Львові. Тому що за польської окупації Галичини молодим українським інтелігентам трудно було отримати державну працю, Мельник за стараннями ред. І. Німчука став працювати у видавництві українських економічних і торговельних та сільсько-господарських газет і журналів — ,,На переломі", ,,Торговельний інформатор", а також ,,Дешева книжка" та ,,Студентські літературні вісті".

Поруч того працював у театрі-ревії ,,Цвіркун", як організатор виїзних виступів, як конферансьє, актор, а інколи й режисер. Познайомившись з Іриною, яка пошукувала працю, він заангажував її теж в адміністраційному секторі згаданих видань.

Знайомство та спільна праця довела до щасливого одруження, яке було бездітне, але Мельник заопікувався донею дружини з першого подружжя, мов власною дитиною.

Після першого приходу большевиків за пактом Ріббентроппа-Молотова подружжя Мельників виїхало до Кракова. Тут Євген став керівником виробництва трикотажів, а Ірина закінчила телеграфічний курс і стала керівником телеграфічного відділу в поштовому уряді Кракова.

Після повернення до рідного краю — ,,Дистрикту Галичина" в Генерал-губернаторстві Ірина продовжувала працю в головному поштовому телеграфічному відділенні у Львові, а Євген отримав працю керівника одного з виробничих підприємств Львова.

Св.п.
Ірина Чорній-Мельник

Незабаром прийшлося знову йти на вигнання, тим разом до Відня. Тут Ірина працювала теж телеграфісткою, а Євген отримав працю у підприємстві розподілу хліба й печива.

Прибувши до Ню Йорку, після початкових труднощів, Ірина закінчила курс книговедення в Фордгамському університеті і отримала працю бухгальтерки в готелі ,,Вальдорф-Асторія" в Ню Йорку. Євген пройшов інженерські курси й став працювати в нюйоркській мережі підземного транспорту. Донька Лідія закінчила студії фармації й працює в фармацевтичній лябораторії.

Покійна була дуже жертвенною на загальнонаціональні, громадські, культурно-виховні та релігійно-церковні цілі. Вона стала членом-фундатором Українського Музею в Ню Йорку, НТШ, щедрою рукою допомагала Патріяршому фондові у Філядельфії, Залізному фондові у Стемфорді, склала пожертви на будову церков у Ню Йорку, Гантері, Бавнд Бруку, Римі, давала матеріяльну допомогу на виховання священиків у Ґленкові та на бідних дітей в Арґентині. Покійна зібрала велику кількість творів передових наших образотворчих мистців. Робила те все без розголосу, а тільки заради загального добра. Подружжя стало членами 194-го Відділу УНС.

Євген був моїм шкільним колеґою в Яворівській гімназії, а після того як доля нас розлучила, ми відновили вже, як подружжя свою приязнь у Львові, Кракові, Відні й Ню Йорку.

Володимир Барагура

ЯК ІНФОРМУЄ агентство Франс Пресс, прем'єр-міністер Туреччини Тансу Чіллер заявила, що ,,чинник Жірінівського в Росії і політика Папандреу на Заході створюють нові фактори ризики" для її країни. Саме тому турецький уряд не наважується післати для боротьби з курдськими сепаратистами додаткові військові формації зі заходу і півночі країни. У зв'язку з войовничими заявами лідера російських ліберальних демократів В. Жіріновського, в Туреччині на чотири місяці відкладено демобілізацію вояків, які закінчили дійсну службу, а також відхід старшин у резерву.

НЕЩОДАВНО ОДНУ з паризьких вулець, розташовану вздовж річки Сени і в останній час змодернізовану, названо ім'ям американського письменника Ернеста Гемінґвея. У 20-их роках тоді ще нікому не відомий прозаїк жив у Парижі, на Монпарнасі. Саме тут він написав свої перші твори. Вдруге Е. Гемінґвей приїхав у Париж як військовий кореспондент у 1944 році.

НА НЕВ'ЯНУЧИЙ ВІНОК...
У пам'ять моєї товаришки з юних літ

СВ. П.
ОКСАНИ ЛЕБЕДЬ-КУЛИК

яка померла у Рочестері, Н. Й., 29-го жовтня 1993 року, складаю 30.00 дол. на Пресфонд ,,Свободи".

Д-р КВІТКА М. КУШНІР, Торонто

БРАТСТВО КОЛ. ВОЯКІВ
1. УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ УНА
Станиця у Нюарку, Н.Дж.

Ділимося сумною вісткою з побратимами по зброї й українським громадянством, що 15-го січня 1994 р. відійшов у вічність на 74-му році життя

СЛ. П.
ТЕОДОР МАРУЩАК

колишній підстаршина І-ої Української Дивізії УНА й довголітній член Управи Станиці Братства.

ПОХОРОННІ відправи відбулися у Нюарку в середу, 19-го січня 1994 р. в церкві св. Івана Хрестителя, а відтак на цвинтарі св. Андрія у С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Дружині Олі, синові Володимиру та всій родині висловлюємо щирі співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
УПРАВА СТАНИЦІ

З глибоким жалем і смутком повідомляємо членство Українського Золотого Хреста і всю українську громадськість, що 21-го січня 1994 року в Дітройті Мич., померла

д-р
МАРІЯ КВІТКОВСЬКА
з роду ВЕСОЛОВСЬКА

уродженка Буковини, довголітня голова Українського Золотого Хреста (1958—1982) і від 1982 р. почесна голова УЗХ, довголітня голова СФУЖО (1982—1993), а від 1993 року почесна голова СФУЖО, визначна громадська діячка і людина великого серця.

ПОХОРОННІ відправи відбудуться 25—27-го січня 1994 р. в Дітройті, а 29-го січня 1994 р. після Заупокійної відправи в Бавнд Бруку, Н.Дж. Тлінні останки покійної спочинуть на українському православному цвинтарі, біля Церкви-Пам'ятника Св. Андрія Первозванного.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!
Вислови глибокого співчуття родині покійної складає:
ГОЛОВНА УПРАВА УЗХ

Ділимося сумною вісткою з пластунами та українською громадою, що дня 18-го січня 1994 р. відійшов з волі Всевишнього на Вічну Ватру

бл. п.
пл. сен. кер.
МИХАЙЛО БАЖАНСЬКИЙ

ПАНАХИДА відбулася в понеділок, 24-го січня.
ПОХОРОННІ відправи відбулися у вівторок, 25-го січня, з церкви Непорочного Зачаття у Гемтремку, Миш.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
ПЛАСТОВА СТАНИЦЯ в ДІТРОЙТІ

З глибоким жалем і смутком повідомляємо українську громадськість та все членство Націоналістичного Руху в Україні і діяспорі, що 21-го січня 1994 року в Дітройті, Миш. померла видатна діячка Українського Націоналістичного і Жіночого Руху

сл. п.
д-р
Суспільно-Клінічної Служби
МАРІЯ КВІТКОВСЬКА

дружина покійного голови ПУН д-ра ДЕНИСА КВІТКОВСЬКОГО. Покійна була довголітньою головою Українського Золотого Хреста і почесною його головою, довголітньою головою СФУЖО і почесною її головою, брала активну участь у міжнародних жіночих конґресах і з'їздах.

ПОХОРОННІ відправи відбудуться 25—27-го січня 1994 р. в Дітройті, Миш., а 29-го січня 1994 р. після заупокійної Бого-Служби в Бавнд Бруку Ню Джерзі. Тлінні останки покійної спочинуть на українському православному цвинтарі, біля церкви-пам'ятника Св. Андрія Первозванного.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!
ПРОВІД УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Ще про д-ра...

(Закінчення зі стор. 2)

Фактом є що д-р Іван Іванець безслідно пропав під кінець Другої світової війни.

Отець Й. Іванець поклав культурно-освітні основи в селі, які тут видали такі гарні плоди. Село затримало їх і під час польської окупації, після наших невдалих визвольних змагань, залишилося національно і культурно свідоме і найкраще під кожним оглядом зорганізоване.

Мешканці села—старші і молодь—були національно свідомі і культурні і тим гордилися. У селі працювала дуже успішно читальня „Просвіта" з власною простірною залею і сценою для імпрез, гарно впорядкованою бібліотекою, аматорським гуртком, хором і духовою оркестрою на 28 інструментів. Молодь була організована в товаристві „Сокіл", жіноцтво при Союзі Українок, а господарі при гуртку „Сільського Господаря".

У селі працювали кооперативні установи: районова молочарня, що працювала в модерно збудованому будинку і об'єднувала 15 довколишніх сіл. Молочні вироби йшли на львівський ринок, масло пакувалося чвертками у фірмовий папір „Маслозоюзу" з конюшинкою і його продавали у крамницях „Маслосоюз", районова молочарня належала до одних з найкращих молочарень в системі „Маслосоюзу". При районовій молочарні працював інженер-агроном, вчив селян Ременова і району молочної господарки, бо вона в тому часі краще була поплатна, як збіжева господарка. Споживча кооператива „Єдність" провадила в селі дві крамниці. При кооперативі „Єдність" працювала фабричка лімонади і содової води, якими обслуговувала сусідні кооперативи і приватні склепи. Польова цегольня, виробляла цеглу, цементові плитки на хідники, цементові бльоки на будову господарських будинків, бетони на студні і містки. Цегельню провадила управа кооперативи „Єдність".

Незавидні санітарні умовини нашого села, часті пошесні хвороби, передчасні випадки смертности, особливо немовлят, дали ідею зорганізувати в селі кооперативу „Здоров'я". В кооперативі „Здоров'я" працював лікар, медсестра, повитуха і лікар дентист. Уже був виготовлений плян будови малого шпиталика, особливо для вагітних жінок, села і околиці, бо народини дітей часто відбувалися у жахливих санітарно гігієнічних обставинах. Та прихід визволителів, совєтської армії, зліквідував цей гарний спілчанський рух і співпрацю, а завів колгоспну рабську систему.

Іван Фур,
Парма, Огайо.

100-РІЧЧЯ УНСОЮЗУ

З нагоди 100-літнього ювілею Українського Народного Союзу, який припадає на 22-го лютого 1994 року, редакція „Свободи" плянує видати спеціяльне число з цією датою, присвячене світлому минулому Батька-Союзу. Звертаємося до членів Головного Уряду, до всіх союзовців і читачів нашого щоденника з проханням надсилати матеріяли для евентуального поміщення у цьому числі. Матеріяли прийматиметься до 12-го лютого 1994-го року. —Ред.

Св. о. Миколай відвідав українських дітей в Ельмайрі

Елмайра, Н. Й. — Газета „Кетолік Курієр" з 23-го грудня, що її видає Римо-католицька рочестерська дієцезія, помістила допис свого кореспондента Майка Лейтони та світлину фотографа Джана Вілкінса про миколаївські святкування української католицької парафії в Елмайрі.

На початку своєї статті автор підкреслює, що ця українська парафія не тільки обходить день св. о. Миколая як день свого патрона, але ще й тому, що з великим пієтизмом український народ віками вшановує день цього великого чудотворця, а зокрема дітвора. Володимир Корчинський, довголітній парафіянин, пояснив кореспондентові, що день св. о. Миколая це традиція в родинах багатьох українських поселенців у ЗСА та завжди у нього викликає приємні спогади з дитинства. Сам В. Корчинський вже впродовж 10 років виконує ролю св. о. Миколая у щорічній виставі-гостині. Ірина Моффе, яка була організатором цьогорічної гостини св. о. Миколая, підтвердила подібні переживання зі свого дитинства у цій же парафії, до якої разом зі своїми батьками Павлом і Анастазією Романишинами належить до сьогодні.

Кореспондент М. Лейтона продовжує свою розповідь коротеньким нарисом історії парафії св. о. Миколая в Елмайрі, яка є найстаршою парафією візантійського обряду Стемфордської Української Католицької дієцезії. Парафія заснована 1895 року і сьогодні, за твердженнями пароха о. Йосифа Мартинюка, вона налічує 150 родин.

Володимир Корчинський уважає, що не зважаючи на невідрадні обставини сьогодення, парафія св. о. Миколая ще довгі роки обходитиме празник свого патрона, а тепер починає підготову до святкувань свого століття, що припадає на 1995 рік.

В. Корчинський є головним радним УНСоюзу

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 30-го СІЧНЯ 1994 р.

Джонсон Сіті, Н.Й. Річні загальні збори 21-го Відділу УНС „Запорозька Січ" відбудуться о год. 2-ій по пол. в приміщенні Українського Меморіяльного Осередку звіти Управи за 1993 рік та вибір нової Управи на 1994 рік. Проситься всіх членів прибути на збори. — За Управу Голова Григорій Пригода, секр. Іван Бараник.

СУБОТА, 5-го ЛЮТОГО 1994 р.

Гемпстед, Н.Й. Річні збори т-ва „Запорозька Січ", 327-го Відділу УНСоюзу відбудуться о год. 2-ій по пол. в залі церкви св. Володимира при Front Str. Hempstead, N.Y. Просимо всіх членів прибути. — Управа Відділу.

Звернення
До колишніх учнів українськцх шкіл в Байроті

На останньому з'їзді колишніх учнів клясичної гімназії в Байроті, Німеччина, який відбувся 18-19-го вересня 1993 року на Союзівці, присутні ухвалили видати збірник—пропам'ятну книгу дуо 50-ліття заснування цієї школи.

З архіву директора гімназії д-ра Костя Кисілевського ми довідалися, що двері цієї школи відкрилися 20-го червня 1945 року, тобто через декілька тижнів після закінчення Другої світової війни. Це була чи не перша українська школа в західній діяспорі. Йдеться, отже, про історію — історію продовження того незламного українського етносу, який навіть на чужих землях зберігає „порох в порохівницях".

Ця пропам'ятна книга — у наших споминах і знімках — закарбує невеликий відтинок історії нашого вигнання в Німеччині, наше індивідуальне зростання яко людей, прямуючих до науки й культури. І робилося це все під проводом наших незабутніх вчителів, які з надхненням, посвятою і любов'ю виконували добровільно взятий на себе обов'язок. Бо їхня посвята була для загального нашого добра.

Ця книга буде спогадом-довідкою про ті молодечі роки, у яких нас побачать наші рідні, діти, онуки. Вона буде також, хоч частково, подякою нашим вчителям за їхню працю для нас. А їх, на превеликий жаль, вже так мало є серед нас.

Крім того, тепер, як знаємо, з кожним днем зростає зацікавлення нашим еміграційним життям-буттям і в Україні. Прояви цього зацікавлення, особливо перед незалежністю, були не тільки у наших родичів. Ось приклад.

Колишня учениця матуральних курсів у Ню Йорку, зорганізованих тим же невгомонним і непосидющим д-ром Кисілевським, у 1993 році відвідувала своїх родичів в Україні. Під час реєстрації в луцькому КҐБ один з представників тієї огидної установи запитав її, звідки вона так добре знає українську мову. Вона сказала. Тоді він запросив її на розмову. Уяляєте її почуття? Ми ж добре знаємо, чим могли б закінчитися подібні розмови у тодішніх так званих „компетентних органах". Але на цей раз — пронесло. Він просто хотів більше довідатися про життя української еміграції. Вона йому й розказала: про наші школи, молодечі й спортові організації, церкви, театри, партії, видавництва, газети й т.п. Вона казала, що в нього від здивовання очі стали „квадратовими".

А тепер у нас буде можливість розказати дещо про себе — і не тільки кагебістам.

Компетентні в справі видавництва люди сказали, що наше видання коштувало б від 5 до 8 тисяч дол. Як знаєте, кошти видання книжки залежать від кількости сторінок, якости паперу, кількости знімок — кольорових чи ні, обкладинки та її мистецького оформлення. З цього розрахунку присутні й вирішили внести по 100 дол. від особи. А якщо в родині два колишні учні — то це питання є відкритим. Редколеґія від меценатів також не відмовиться і відповідно їм подякує. А з останнього повідомлення довідуємося, що в касі є вже понад 3,000 дол. Збірка продовжується.

Під час з'їзду була обрана редколеґія: Ярослав Ликтей — голова, д-р Іванна Мірчук-Ратич, д-р Леся Кисілевська-Ткач та Дмитро Наливайко — члени. До співпраці зголосилися також представники окремих кляс: Олекса Леськів, Марійка Зубрицька, Роман Лазор, Звенислава Романів, Слава Салдан, Оля Городецька, Слава Білас, Рося Огроднік-Гарасимович, Богдан Коль та Евстахія Ястрембська.

На жаль, немає серед нас представників реальної гімназії, народної школи, організацій молоді, управи табору та таборян. Тому редколеґія звертається до них з особливим проханням — взяти участь у написанні цих споминів. Споминів про те, як відбувалося навчання в школах і як проходило організоване життя табору в Байроті. Ну, а про ту неофіційну науку чи вчення, яке відбувалося біля Рирен Зее, буде згадка також.

Отже, спомини та знімки просимо надсилати до: Yaroslav Lyktey, 229 Booth Street, Utica, N. Y. 13502; tel. (315) 797-0473.

А чеки, виставлені на Bayreuth Editorial Fund, надсилати до: Zvenyslava Romaniv, 9231 Laramie Road, Philadelphia, PA 19115. У справі приміщення оголошень (реклям) у цій публікації треба також звертатись до Звени Романів.

А тепер, за словами поета — нумо до праці, брати!

Редколеґія

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР ООН Бутрос Бутрос-Ґалі заявив, що прийме рішення про повітряний напад на військові укріплення сербів у Боснії, якщо вони далі будуть перешкоджати заміні мироносного контингенту в Сребрениці. Однак спостерігачі висловлюють з цього приводу скептичну опінію, вважаючи, що й на цей раз керівник ООН не знайде в собі рішучости, щоб вдатися до застосування збройної сили.

ГОЛЛЯНДСЬКИЙ УРЯД наклав арешт на французький вантажний корабель „Шербро", який тепер стоїть в амстердамському порті. З'ясувалося, що 9-го грудня минулого року цей корабель під час сильної бурі згубив у Північному морі, поблизу французького берега, 88 бочок, що містили дуже отруйні пестициди. Цими днями хвилі прибили до голляндських пляж тисячі поліетиленових пачок з хемікатами. Згідно з оцінками міністерства транспорту і водного господарства Голляндії, вартість очисних робіт може становити декілька сотень тисяч ґульденів. Міжнародні правила передбачають, що в таких випадках фінансова компенсація лягає на плечі власника корабля.

Книжка...

(Закінчення зі стор. 2)

повинна служити для евентуальних пізніших студій нашої доби, тим більше, що з перспективи минулих днів є багато легше оцінити появу Велетня інтелекту духу, ісповідництва, Богом випробуваної, збереженої та своєму стадові післаної Людини, що мала збудити його з півсну та витичити дорогу до великої мети — через єдність Церкви і народу до Патріярхату нашої Церкви". У своєму слові д-р Р. Смик згадав усіх, що прийшли йому з дружньою допомогою, яка була конечна для завершення праці.

* * *

Д-р Р. Смик найбільше місця присвятив філателії, пам'ятковим ковертам, бо з допомогою поштових урядів вони приносили найбільше розголосу про Українську Католицьку Церкву, про її терпіння, її працю та про її голову — Патріярха, Кардинала Йосифа Сліпого. Зібраний матеріял — це своєрідний каталог, це — покажчик для всіх тих, що цією тематикою цікавляться.

У збірнику, крім колекціонерських пам'яток д-р Р. Смик присвятив місце пресовим згадкам про Патріярха Йосифа, а в кінцевій частині з вдячністю згадує про дбайливу допомогу голови Крайової Організації Українського Філателістичного Т-ва ім. академіка А. Кримського і заступника президента Союзу Українських Філателістів і Нумізматів ЗСА Романа Вишкевича, який багато допоміг у влаштовуванні вистав пам'яток по містах України. Є осібні сторінки з відбитками, головно пам'ятковик коверт, які відзначують цю величну маніфестацію, перепохоронення бл. п. Патріярха, згідно з його останньою волею, до його катедрального Собору св. Юра у Львові 27-го—29-го серпня 1992 р.

Кожна сторінка, це історія доби, історія, яка стане в пригоді майбутнім дослідникам. Є в поменшенні афіші з виставок у Львові, Тернополі, Івано-Франківському, Бережанах і є листи Блаженнішого Патріярха Мирослава Любачівського до учасників відкриття цих виставок, в тому й Коломиї (відбитки афіша не має)

Є заплянoвані ще вистави в Чернівцях, Чорткові і Києві.

Д-р Р. Смик виконав велике діло, і за це належиться йому наше признання.